

Horváth Ödön

Tömegnyomor

Pipaszár lábaikkal vézna törpék járnak fel-alá szendvicsembert játszva az üzletek előtt. Méhkas a járda. Nagy a tömeg. Idetódult a környék.

Villamosok, buszok, autók koncertje a fél-süket fülnek is komoly láрма. Mindenki tülekedik valamerre: munkába, vásárolni, találkára.

A sínek mentén a sötét aszfalton nincs talpalatnyi szabad hely se, éppen csúcsforgalom van. Sötét házfalokról

sugárzik az örök napfénytelenység. Néhány haldokló fa ága a szélben recseg, mintha mondanák: nincsen mentség.

Istenem, de jó

Fantáziánk formázta, tiszta tájon nyárfáink bolyhos hópihéi szállnak; varjak pihennek itt-ott egy-egy ágon, nyugat felől balzsamos szellő támad.

Magas felhők gyorsan suhanó árnya fut végig a széles mezőn. Egy perc még, s hazaköltözött golyák kitárt szárnya hozza a hírt: cseng-bong a tavasz. Emlék

tolul fel bennünk, amint körülnézünk. Nagy végtelenből lépünk át a csöndbe, szívet melengető igazi csöndbe;

és öröm önt el, mert épp ideértünk. Istenem, de jó, hogy épp ideértünk! Vajon itt maradhatunk-e örökre?

Hóesés

Havazik. Szinte sírva kell fakadnunk, úgy hat ránk ez a régen-nem-volt látvány. Friss hóval van tele mind a két markunk; ujjongunk a táncoló pihék láttán.

Szép arcod ragyog. Üde pirossága lánggra lobbant a szűzi fehérségben. Ismét megdöbbenek, mennyire drága vagy nekem. Folytonos gyönyörködésben

élek. Látlak, élvezhetlek nap mint nap; tavaszi virágaid között s télen ebben a váratlan jött hóesésben.

Hozzad lépek; jól magamhoz szorítlak, úgy maradunk hosszasan mind a ketten. Hullik a hó, egyre nagyobb pelyhekben.

Napfelkelte

Nincs ragyogás. A korai napfény még várat magára, de a köd már felszállt. Élvezem a friss szél gyönyörűségét, a hegyek körvonala éppen elvált

az égbolt kékesszürke háttérétől. Halványsárga sugarak jelennek meg a felhők karimáján. A visszfénytől egyre világosabb lesz, egyre szebbek

a színek. Lassan minden forma, minden alakzat bűvös hangulatot áraszt. Az egész táj, a messzeség, az itt, lenn

percenként változik, azért, hogy végül az örök kérdésre adhassak választ: „igen, hiszem, létem csodákból épül.”

Mélyben, titokban

Örök ígéink a mélyben születnek. Mély titokban, és hozzánk illenek, mint faragott bölcsőjéhez a gyermek, mint vitrinben a drága műredek.

Olyankor a Hang hullámszik át bennünk és hitünk felmagasodik az égig, úgy, ahogyan jó álmunkban történik, amikor csak a csöndre kell figyelniük.

Újra meglátjuk bölcselő magunkat: sebek nélkül, makulátlanul, pőrén, és tartalommal telik meg a semmi.

A külső világ nem tud beszennyezni. Számunkra többé nem szükséges törvény; érzékeink végleg kifinomulnak.